Ч. 8. Четвер 26 (13) січня 1905. Рік XV.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . . —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Перше засїданє палати послів. — Дальші подїї в Росиї. — З поля війни.)

По відчитаню письма дра Кербера о єго уступленю і письма дра Ґавча о єго іменованю президентом мінїстрів, присьвятив президент палати теплу згадку померщому послови Евгенови Абрагамовичеви а відтак серед глубокої тишини в салї промовив президент мінїстрів др. Ґавч. Бесїдник зазначив насамперед, що змаганєм правительства буде, щоби обі палати Ради державної ухвалили передовсім вельми важні предложеня правительства. Не переціняючи свого становища в палатї і далекий від всякого оптимізму, єсть президент мінїстрів тої гадки, що може з деяких ознак робити собі надію, що палата в теперішній порі розпічне роботу, щоби сповнити задачу, якої ожидають держава і горожани від конституцийних уряджень. Готовість палати до роботи лежить не лиш в інтересї держави, але приносить користи в першій лїнїї також і самій палатї, бо лиш чинний парлямент має можність користати зі своїх прав і свого впливу на справи публичні. Коли би парлямент вернув знов до працї, то щезнуть обави, мов би інтерес Австриї був загрожений в самій монархії і мов би точка тяготи була пересунена в єї некористь. (Оплески.) Скоро палата зібрала ся до спільної працї, то тим самим суть данї всї условя, щоби приступила до полагодженя тої найважнїйшої задачі австрийскої полїтики, котра після гадки президента мінїстрів може одна довести до поліпшеня внутрішно-полїтичного положеня а іменно до зближеня і порозуміня Чехів з Нїмцями.

Правительство яко кабінет урядничий стоїть як супротив Нїмцїв так і супротив ческого народу як також і **супротив всяких инших народностий вітчини на становищи повної безсторонности**, признаючи всяку індивідуальність і управнені інтереси поодиноких народів. Правительство буде звертати пильну увагу на успішне діланє соймів, а відтак і на то, щоби **адмінїстрация вела ся в дусї найстрогійшої обєктивности і щоби закони були совістно виконувані**. Правительство буде вповнї робити ужиток зі своїх справ, готове однакож рішучо берегти повагу і публичний порядок.

Президент мінїстрів вказав відтак на найважнїйші законодатні роботи, котрі палата має залагодити, заповів як найдальше ідучу підмогу правительства для промислу, торговлї і рільництва та подав до відомости, що внедовзї буде предложена новеля промислова, увіряючи, що правительство буде підпирати всякі справи працюючого населеня. Наконець відкликав ся президент мінїстрів не лиш в імени правительства, але й в імени вітчини до послів, щоби в палатї настала правильна і обильна в плоди робота. — Бесїду президента мінїстрів принято грімкими оплесками.

По відчитаню виливів поставив пос. Хоц внесенє на отворенє дискусиї над заявою правительства. Внесенє то відкинено значною більшостию і закрито засїданє, а слїдуюче назначено на нинї.

Чи революция в Петербурзї? Того не можна доси сказати. Многі тисячі робітників виступили були в памятний день 22 с. м. зовсїм мирно без найменшого наміру викликаня проливу крови; они ішли з просьбою до царя, щоби той своїм могучим словом поліпшив їх долю і долю цїлого російского народу, щоби усунув той мур, який дїлить єго від народу. Тимчасом той мур не лиш не повалив ся, але став ще сильнїйшою, ще грізнїйшою перешкодою межи царем і єго народом і полила ся кров. Революция не іде з просьбою, але силою здобуває то, до чого стремить. Сила сим разом була по сторонї теперішних верховодів в Росиї і коли би мало прийти дїйстно до революциї в Росиї, то поправдї лиш

---

30)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клєрка Русселя).

(Дальше).

Анї особа пана Джемса Дента, анї пана Вілїяма Стора не зробила того враженя на капітанї корабля, коли він переглянув скоро цїле товариство від лївого на правий бік корабля. Впала єму в очи якась дивна подібність між більшою частию присутних, яка нераз буває на пр. в товаристві гладко оголених акторів. Очивидно що о подібности між капітаном Трольопом а приміром паном Бирном не могло бути бесїди, так само як і о подібности пана Шенона, мужчини з вистаючими синими очима і ясною бородою з чорним і понурим Кольдвелем. Але старий Бензон не ломив собі довго голови над тим. Всї ті пани заплатили готівкою за свій перевіз по сорок і по пятьдесять фунтів штерлїнґів, а по друге всї без виїмки виглядали на джентельменів; то мусїло єму вистати.

По другім кінци стола мав своє місце перший офіцир корабля, старший керманич Митьюс, чоловік з червоною, кучерявою бородою і блїдим лицем, яке сьвідчило о недавно перебутій недузї. Лїворуч від него сидів корабельний лїкар, праворуч пан Павло Генкі.

З початку говорено дуже мало. Мужчини крадьком оглядали себе взаїмно, немов би тут перший раз бачили ся. Пан Вілїям Стор пробовав навязати розмову о човнї, яке недавно бачено, але повні відрази погляди з очий дам приневолили єго до мовчаня.

— Перепрашаю — відозвав ся зараз потім пан Генкі, обертаючи ся вічливо до старшого керманича — а де їсть звичайно обід другий офіцир, пан Пуль?

— Тут на моїм місци, коли ми всї покінчимо обід і я верну на поклад — відповів Митьюс.

— Я відбув з тим паном подорож до Австралїї — говорив пан Генкі дальше — і то на покладї прекрасного корабля „Ґольден Баль“, на котрім був він третим керманичем. Я нїколи не бачив зручнїйшого чоловіка при стяганю вітрил і то на кінци вітрилової жерди.

— Чи ви були коли фаховим моряком?— вмішав ся лїкар до розмови.

— Чоловіка, що шукав щастя в Австралїї не годить ся за богато випитувати — відповів Генкі усьміхаючись.

— Простїть — склонив ся лїкар — але з того, що говорите, я міг здогадувати ся.

Тепер прилучив ся до розмови і той пан, що виглядав з жидівска і називав себе Кольдвелем.

— Я мало не одурів, коли приїхав до Австралїї — оповідав він. — Корабель, на котрім я їхав, мав на своїм покладї в часї передпослїдної своєї їзди молодого барона, котрого отець мешкав в Льондонї в палатї недалеко Гайдепарку. Він вибрав ся як подорожний першої кляси в дорогу до копалень золота. І що вам скажу? Наш корабель віддав набір і набрав бавовни. Послїдного дня перед єго від'їздом до Анґлїї побачив один моряк, що робив щось при линвовій драбинцї [1]), якогось цїлком обдертого волоцюгу, правдивого страхопуда, як вдирав ся на поклад; з лиця єго визирала страшенна нужда. „Пізнаєте мене?“ — спитав моряка. — „Нї, я вас не знаю“ — відповів той. На те сказав волоцюга своє назвище. То був молодий барон. Три місяцї товк ся він по Австралїї, золота не найшов, їсти не мав вскорі також нїчого і був приневолений позаставляти або попродати всї свої річи одну за другою аж до сорочки. Тепер прийшов жебрати, аби єго взяли назад до дому. Капітан змилосердив ся над бідолахою і дав єму місце помічника кельнера; не уважали єго навіть спосібним послугувати при столї, при котрім він сам ще недавно тому сидів. Він мусїв нечисту посуду забирати до кухнї і там мити. Чи не було досить того для виходця, аби одуріти?

Хотів ще щось додати, але роздумав ся і попив склянкою вина.

Тепер розмова оживила ся.

Оповіданє пана Кольдвеля розвязало і другим язики. Тї, що перед тим видавались собі чужими, стали говіркі і щирі і капітан побачив нараз, що сидить в товаристві людий, з котрими буде міг відбути цїлу подорож дуже приємно. Розмова зійшла також на золото.

— Як платив ся в послїдних часах „ниґґет“? [2]) — спитав пан Девенїр, великий чоло-

---

[1]) Линвова драбинка, котрою вилазило ся давнїйше на корабель.

[2]) „Ниґґет“ (nugget) більша грудка чистого золота, добута з землї.

ті верховоди би еї викликали. Комендантом войска, котре стріляло до робітників, був вел. кн. Володимир і він видав приказ, щоби не щадити нікого. Як тепер доносять очевидці, згинуло в неділю і було ранених далеко більше, як то подають урядові звіти; кажуть, що згинуло і було ранених кілька тисячів людий, а між тими богато жінок і дітий. Петербургскі студенти ступали спільно з робітниками та й з них погибло не мало.

Зі всего, що доси стало ся в Петербурзі, можна вносити, що верходяче нині в Росиї чиновництво при помочи войска побідить і замість свободи та сподіваної конституциї настане страшна реакция. Пророком в справах політичних трудно бути, але й не треба ним бути, щоби з фактів, які знає ся, вносити на найблизшу будучність, а факти слїдуючі: Бувший московский поліцмайстер Трепов іменований ґубернатором Петербурга, а становище начальника міста знесено. О 3 год. в ночи відбула ся у вел. кн. Володимира конференция міністра справ внутрішних, оберполїцмайстра і иньших достойників. Ухвалено дальше уживати войскової сили а цареви предкладати лиш урядові рапорти. Як доносять до Berl. Tagbl., в Царскім Селї, де тепер перебуває цар, не знають нічого, що діє ся, длятого, що робітники перервали телефонічне сполучене. Зачувати, що комітет вислав 40.000 робітників до Царского Села.

Echo de Paris доносить, що в царскій родині настало велике пригноблене. Цариця плаче цілий день, а цар до нікого не відзиває ся і о нічо не допитує ся, все лишив случаеви. Великі князі роблять, що їм подобає ся. Ся вість француской ґазети, хоч би була й видумана, відповідає певно правдивому станови річи. Нема сумніву, що тепер править державою не цар — чоловік спокійної і лагідної вдачі — але єго свояки, великі князі, котрим передовсім розходить ся о їх власну шкіру.

В виду подій в самій Росиї навіть війна стратила своє значінє в ряді вістий зі сьвіта. Що діє ся тепер на поли війни, майже не знати. З Токіо лиш доносять, що після вістий з головної кватири в Сіяншан, Япанці відперли в понеділок росийску кавалерию в силї 1 шкадрони на північний вехід від Ваічіку. Япанці здобули кілька коний і зброю. Инший відділ побив Росиян коло Гамгин і забрали 5 Росиян до неволї, здобув коні і зброю. Росияни стратили 20 убитих і ранених. Коли тут бесїда о тім Гамгин, що в Кореї на північ від Ґензану, то виходило би з того, що Росияни вже досить далеко посунулись в глубину Кореї.

Новинки.

Львів, дня 25-го сїчня 1905.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Баденї повернув до Львова.

— **Іматрикуляция.** Вчера о годині 12-ій в полуднє відбула ся в львівскім унїверситетї додаткова іматрикуляция, котрої довершив ректор др. Пузина з деканами. До іматрикуляциї приступило 100 слухачів всїх виділів.

— **Репертуар руского театру** у Львові. Четвер дня 26 сїчня, на дохід товариства підмоги молодїжи шкільної „Руслан“: „Хазяїн“, комедия в 4 дїях Карпенка-Карого. — Субота дня 28 сїчня, другий раз: „Катерина“, опера в 3 дїях Н. Аркаса. — Недїля дня 29 сїчня: „Сватаня на Гончарівцї“, оперета в 3 дїях Гр. Квітки-Основяненка. — Второк дня 31 сїчня, на дохід „Захоронки“: „Професор Хитрий“, комедия в 3 дїях О. Ернста, перерібка з нїмецкого О. Левицкого.

— **Осторога перед еміґрациєю.** Еміґрацийні аґенти спроваджують тепер робітників до Панами в середній Америцї, де копають канал. Як там поводять ся з робітниками, вказує отся замітка в американьскій „Свободї“: При будові каналу панамского обходять ся з робітниками гірше як з худобиною. Платня така нужденна, що не вистарчить навіть на прожиток. Денний робітник бере за годину роботи 15 центів. Серед великої спеки, яка там панує, мусять робітники працювати денно 10 годин. Обходять ся з ними як з невільниками. Мусять спати під голим небом. Центральна унїя робітнича в Сполучених Державах вислала до президента Рузвельта письмо, щоби вглянув в ту справу і зробив конець нелюдскому визискуваню бідних робітників.

— **Реконструкция львівского ратуша.** Теперішний будинок львівского ратуша показав ся в послїдних часах за тїсний і невигідний для маґістратских бюр, тому маґістрат постановив сей будинок основно перебудувати. Підчас вступної акциї в тім напрямі виринули три пляни: 1. насадити 4-ий поверх на теперішний будинок, 2. вибудовати філїяльний будинок, 3. перебудовати теперішний будинок. З обчисленя коштів показало ся, що перші два проєкти за дорогі, тому маґістрат заявив ся лише за реконструкциєю ратуша без насаджуваня 4-ого поверха. Кошти, обчислені на яких 515.000 К, покриють ся з затягненої 20-міліонової позички і з буджетів кількох слїдуючих рожів. В проґраму задуманого відновленя входять між иншим: орнаментацийна фасада довкола будинку, реконструкция салї засїдань, що буде розширена о дві прилежні комнати, пульпіти для радних, вінди, електричне осьвітлене і многі инші зміни у внутрішнім уладженю. Цілий будинок одержить нові вікна на місце теперішних старосьвітских (є їх около 400). Маґістрат потвердив сей плян з огляду на те, що по усуненю музея і архіва, та вихісновано деяких льокалїв, доси не уживаних, повстане поверх 20 просторих бюрових убікаций, які повинні на довший час заспокоювати нинїшні потреби що-до поміщеня бюр.

— **Процес о підпал.** Перед судом присяжних у Львові відбула ся дня 23 с. м. розправа против Юстини Когут з Сухоріча, обжалованої

* * *

вік в зеленій камізольці, з срібним ланцушком від годинника.

— Три фунти до три фунти один шилїнґ[3]) за унцию — відповів пан Дент.

— Мене привела за океан чутка про великий скарб Гарґревого[4]) — сказав пан Петро Джонзон. — Говорю о тім щасливім чоловіці, що видобув в горах коло Папурету із скали величезну груду золота вартости яких чотири тисячі фунтів. Боже, як той Гарґреве мусїв тїшити ся!

— Чи й вас звабила сюди горячка золота? — обернув ся пан Мастерс ніжно до сидячої напротив него панни Манзель.

— Ах нї — відповіла она. — Я приїхала, аби найти яке добре місце ґувернантки, однако мусїла на жаль пересьвідчити ся, що в Австралїї ніхто не потребує моїх малих спосібностий і відомостий.

— Загальна судьба! — запітив капітан Тролльоп.

— Кольонїї то так як лапки на щури, в котрих ловлять ся і зістають лише хроби і нечистя, які приходять з старого краю — відозвав ся пан Стор. — Отже не беріть собі до серця ваших неповоджень.

— Пане капітане, чи не лучали ся які самоубийства на покладї в часї ваших подорожий, від коли ширить ся горячка золота? — спитав пан Генкі.

— Послїдним разом був один случай наглої смерти — відповів капітан. — І ми таки гадали, що то було самоубийство, але лїкар сконстатував, що причиною смерти того чоловіка було затроєнє алькоголем.

Зробив ся вечер; на небі блищали безчисленні звізди і місяць ясно сьвітив. Вітер став слабший; вітрила засланяючі сонце піднесено, а на поручах, покладї і компасовій будцї осїла маленькими перлами роса. Як безмежне поле розпростирав ся океан під небозводом і неодин з подорожних, особливо між панями, затряс ся на гадку, що та чудесна ніч розпростирала свою заслону і над човном з трупами, що далеко за ними самотно плило в безвісти.

Заки другий офіцир зійшов до каюти, аби з'їсти свій обід, приступив до капітана.

— Нічого більше не видко, лише мале вітрило саме позаду нас; як раз тепер можна єго розпізнати крізь нічне скло. Перше видавалось менї, немов би з того судна піднялa ся синя сьвітяча куля.

— Подайте менї скло — відповів капітан.

Другий офіцир зник в каюті. Капітан відложив скло, взяв паню Гольройд під праве, еї дочку під лїве рамя і став проходжувати ся з обома дамами по оберненій до вітру сторонї горішного покладу.

Пани ходили й собі по покладї без ладу. Пан Кевендіш, той з маленькими очками і неприємним, зарозумілим усьміхом взяв під рамя панну Манзель; Бирн розмавляв поважно з панию Гольройд і еї дочкою, кількох зійшло на долину на головний поклад, де вільно було курити і тут розмавляєш так живо і весело, немов би перший обід на „Квін“ зробив їх вже найлїпшими приятелями.

Так звана „песя варта“, час від шестої до осьмої години вечером, єсть на мори найприйємнїйшою порою дня. В зворотникових околицях робить ся ніч зараз по заходї сонця. Робота спочиває і всьо віддає ся відпочинкови.

З кают моряків доносили ся звуки гармонїї. Капітан Тролльоп, Девенїр, Кольдвель і Генкі, немов би хотїли слухати музики пійшли на перед покладу аж до сходів, що вели до кухнї. Тут стрітили двох моряків, що проходжували ся босі. Тролльоп задержав ся перед ними.

— Чи залога тої барки повна? — спитав одного.

Запитаний виймив з рота люльку і відповів:

— Нї.

— О кілько за мало? — спитав Девенїр.

— О тілько, кілько нас тепер є — відповів другий моряк.

— А яке солене мясо, добре? — спитав Тролльоп запалюючи циґаро.

— Ще не знаємо, доси була ще сьвіжа їда

— Знаю один случай — відозвав ся Генкі, на котрого лице і чорну бороду падало тепер ясне сьвітло місяця — де лихе солене мясо було причиною найкровавійшого бунту, який був на мори. Слухайте, Девенїр — подумати, що причина бунту і морду лежить в бочці насолена і увуджена. Який повістеписатель глядав би там початку бунту?

Він був би ще довше говорив, коли би в тій хвили голосний крик старшого офіцира, що мав варту, не був звернув уваги всіх присутних на покладї на ракету, що піднесла ся в гору далеко позаду корабля і тепер розприсла ся. В мінуту пізнійше заясніло сьвітло маґнезиї і знов підняли ся дві ракети.

— Ті ракети пускає мале судно, яке ми бачили ще по полудни за нами — сказав капітан до офіцира.

— Ті сиґнали призначені для нас — відповів той — нашого корабля нїгде не видко.

— Але чого можуть від нас хотїти? Може лишила ся почта? О, знов ракета! Велїть корабель завернути, пане Митьюс, послухаємо, чого від нас хотять.

Між пасажирами проявив ся легкий неспокій. Ще ледве кілька годин були на мори, а вже дала ся їм відчути одностайність безконечного простору. Тепер надходила зміна, займавий вид при сьвітлї місяця. Наближав ся корабель, що гнав за баркою з Сідне, то було цікаве; тепер почують і побачать щось незвичайного.

— Назад кількох з вас! — крикнув офіцир до стоячих на головнім покладї моряків. — До великої линви! Керма на правий бік!

Вскорі корабель станув напротив вітру і панї Пикок, одна з дам, що з панию Стор при-

---

3) Шилїнґ = 1 корона.

4) Гарґреве, уродж. 1815 р., вивандрував 1833 р. до Австралїї, був 1849 р. копальником золота в Калїфорниї, а відтак 1859 р. відкрив золоті поля в Австралїї і дістав за то від правительства 10.000 фунтів штерлїнґів нагороди. Він помер в Сідне 1891 року.

о підпал. Мала она любовни зносини з парубком Пляцунком, котрий однако покинув її і наміряв оженити ся з Катериною Солик, властелькою хати. Юстина постановила пімстити ся на Пляцунку і підпалила хату Катерини Солик, гадаючи, що там спить Пляцунок і погибне в огни. Месть не удала ся; Пляцунок випратував ся, але за те згоріла хата Катерини, а при тім кілька сусідних господарств. При розправі боронила ся Юстина тим, що згаданої ночи намовив її чорт до підпалу. Суд засудив її на 4 роки вязниці.

— **Нещастна пригода.** Вчера рано сполошив ся кінь у Львові на розі улиці Паньскої і Кохановского, відорвав передну часть воза і пігнав до міста. В улици Камінній заступив коневи дорогу професор школи реальної п. Бильчиньский. Летячий в шаленім розгоні кінь ударив дишлем так нещасливо професора, що той утратив сьвідомість і упав на землю. Тяжко потовченого відвезла стация ратункова до дому. Коня здержав поліциянт аж при Стрілецкій улици.

— **Самоубийство в готели.** До одного з львівских готелів заїхав в суботу Володимир Леон Лятайнер, хемик з Черновець. В понеділок в полудне, коли Лятайнер не виходив з своєї комнати і не отвирав дверий, служба двері виважила і тоді показало ся, що Лятайнер застрілив ся. В листах до родини подав за причину самоубийства нервовий розстрій.

— **Огні.** З Жовкви доносять: В громаді Печихвостах погоріло сими днями шість селяньских загород. Шкода виносить 8350 корон і була обезпечеча в краківскім товаристві асекурацийнім на 3600 К.

— **Смертельна пригода.** З Живця доносять: Оногди о годині $5^1/_2$ над раном в часї розсуваня возів на рiжні шини тутешної стациї зелїзничої наїхав один з возів на зелїзничого робітника Мартина Смиру, що чистив зворотницю і убив его на місци.

— **Недогляд над дїтьми.** В Броницi дня 12 с. м. вийшли на хрестини в сусїдство Грянь і Мария Стецькови, а дома полишили двоє дїтий без догляду. Старший хлопець взяв фляшку з нафтою і облив молодшого Дмитра, а відтак аби висушити на нїм одiж, запалив сiрник і підложив під одiж, котра сейчас займила ся і дитина згоріла в полуміни живцем. Старший хлопець також сильно попарив ся.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 24 січня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·70 до 8·85; жито 6·70 до 6·85; овес 7·— до 7·25; ячмінь пашний 6·25 до 6·75; ячмінь броварний 7·25 до 7·75; ріпак 10·40 до 10·80; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·50; вика 7·25 до 8·—; бобик 6·50 до 7·25; гречка 7·25 до 7·50; кукурудза нова 8·50 до 8·75; хміль за 56 кільо 200·— до 220·—; конюшина червона 60·— до 70·—; конюшина біла 50·— до 65·—; конюшина шведска 65·— до 75·—; тимотка 25·— до 30·—.

Телеґрами.

Відень 25 січня. На нинїшнім засїданю подав президент палати до відомости, що з 181 пильних внесень поставлених на початку сеї сесиї, відкликано всї крім 14. З тих невідкликаних єсть 11 внесень ческих радикалів, 2 п. Брайтера і 1 п. Валєвского.

Петербург 25 січня. Після урядового повідомленя цар висказав новоіменованому ґен.-ґубернаторови Трепову за незвичайно ревну службу на дотеперішній посадї оберполїцмайстра Москви свою подяку.

Петербург 25 січня. Царский указ до сенату виданий сеї ночи зносить всякі свободи, які були доси в Петербурзї і петербурскій ґубернії, а необмежену власть передає новоіменованому ґен.-ґубернаторови, бувшому оберполїцмайстрови ґен. Трепову і дозваляє єму уживати в цїлім обємі постанов о „заостреній охоронї“.

Петербург 25 січня. На приказ міністра справ внутрішних замкнено клюб робітничий. Редактора часописи „Право“ Єссена арештовано.

Петербург 25 січня. Минувшої ночи арештовано Кареєва, лїтератів Бешехова (?) і Анненьского та радних міста і лїтератів Кедріна і Шуйкоїкова (?).

Вільно 25 січня. Тутешні робітники страйкують. В містї спокій.

Ковно 25 січня. Робітники у фабрицї Тільмана застрайкували вчера. Під напором сих робітників застрайкували робітники і у всїх инших фабриках. Всї склепи замкнено. Доси в містї спокій.

Москва 25 січня. На біржи відбула ся вчера конференция фабрикантів. Не можна було нїчого ухвалити, бо робітники не поставили ніяких жадань, лиш з прихильности для своїх товаришів в Петербурзї застановили роботу. Страйк обняв 15 до 20 фабрик. Фабриканти постановили виждати дальших подій.

Льондон 25 січня. До Daily Telegraph доносять з Шанґаю під вчерашною датою, що в шпитали в Порт Артурі єсть ще 15.000 недужих. Від часу капітуляциї померло 500 людий

Льондон 25 січня. „Daily Express“ доносить під вчерашною датою: Проводир анархістів Перніков (?) приїхав з Женеви до Льондону і вечером поїхав з Гиль до Росиї.

Льондон 25 січня. „Standard“ довідує ся з Петербурга: Ґапон видав до войска письмо, котре в тисячах примірників роздано у войску. В тій відозві завзиває він до „сьвятої війни“ і увільняє вояків від присяги вірности для царя. Лїберальний комітет оголосив маніфест, в котрім каже, що правительство виповіло війну народови російскому. Цїлий нарід мусить підпирати робітників, бо они виступили до борби в спільній справі. Маніфест той заосмотрений 250 підписами.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

глядала ся роботї моряків, замітила з зачудованєм, що тепер стояв місяць по другій сторонї.

На самім заднім кінци корабля стояла громадка панів і тихо розмовляла.

— Що то за корабель? — спитав Девенір, вдивлюючи ся пильно в сторону, звідки показали ся ракети.

— Ех! Нам всьо одно, не маємо чого бояти ся — відповів пан Шаннон.

— Але все таки щось є — воркнув капітан Тролльоп. — Лише що з Сідне виїхали і вже погоня.

— А чи може то бути посольство для нас? Як? Що гадаєте? — спитав молодий Рус, пан Мастерс, приступаючи до прочих тихо і поволи.

— Коли би мало так бути, то нехай би та скриня на дно моря провалила ся, заки до нас дойде — сказав Тролльоп.

Ще один приступив до громадки немов би случайно і хто би тепер був почислив всїх стоячих разом, був би пересьвідчив ся, що було їх всїх рівно десять. По противній сторонї горішного покладу зібрали ся довкола капітана і офіцира прочі подорожні. Нараз Тролльоп обернув ся.

— Розійдіть ся! — шепнув. В одній хвили громадка розійшла ся; одні підійшли до пань, другі стали ходити сюди і туди, инші знов пооперали ся о поруче.

Старий Бензон став нетерпеливити ся, видко було то по тім, як він телєскоп то прикладав до очий, то знов опускав. Він не звик був так задержувати ся. В его очах було то безличностию, що сиґналізовано єму, аби задержав ся. Вправдї вітер був слабий, барка була би при всїх своїх вітрилах не уїхала більше як чотири морскі милї на годину, але то все таки щось значило, на кождий спосіб більше, як так стояти на місци.

Так минуло може яких двайцять мінут, коли надплив великий „кутер“, посуваючи перед собою з шумом білу піну по чорних филях води.

З лопотом спущено скісну жердку з великим вітрилом, сильний голос закликав, аби перекинено линву і хвилю пізнїйше „кутер“ був причеплений до задного кінця барки. В сьвітлї місяця ясніли его білі дошки покладу як слонева кість; на корабли було трех, чотирох людий, між ними виріжняв ся особливо один чоловік, що стояв коло машту і держав в руці малий подорожний куферок. Один моряк, що доси стояв при корбі від керми, пустив її і вийшов наперед.

— Чи капітан Бензон є? — крикнув до громадки цікавих, що поперехиляли ся через поруче барки і приглядали ся „кутерови“.

— Є — відповів той поволи — чого хочете?

— Ми привезли одного пана, що хоче всїсти на ваш корабель.

— Де він?

— Тут! — крикнув чоловік, що стояв коло машту. Рівночасно з куферком в руці приступив до поруча „кутера“. — Прошу менї позволити всїсти на поклад вашої „Квін“.

— Чого тут хочете? — крикнув старий Бензон, оглядаючи недовірчиво чоловіка, що мав на собі чорний сурдут, ясні штани і темний повстяний капелюх, отже не міг бути нї полїциянтом, нї вартовим урядником портовим.

— Чейже не будете вимагати, аби я вам з так далека, звідси з долини розповідав цїлу мою справу — відповів незнакомий.

Настало мовчанє.

— Звісити драбинку! — приказав Бензон коротко.

Чоловік з куферком подав руку морякови, що прийшов від керми, чи лиш на прощанє, чи може аби дати єму гроші, того не могли добре пізнати подорожні з „Квін“. Відтак вилїз по драбинцї на гору і вскорі опинив ся на покладї.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недонада. — (Телефона ч. 527).